

Empar Moliner
És que abans
no érem així

Columna

EMPAR MOLINER

ÉS QUE ABANS
NO ÉREM AIXÍ

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2020
© EMPAR MOLINER, 2020
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2622-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 981-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Taula

Una obra mestra.	9
Ester (sense hac).	47
El pregó	73
Ja et porto, deixa...	101
Sheila (el conte de la lletera)	121
Núria (diuen els metges que t'haig de parlar).	135
La garsa.	187
És que abans no érem així.	189
Roba amiga.	199
Parella.	205
<i>Manual de les bones pràctiques sexuals</i> (recomanades).	217

Una obra mestra

—**D**ona'm una adreça, que t'enviaré la meva última *criatura* —fa l'autora Maria Carme Papell. I remarca «criatura», des de l'estat irònic i desmenjat que fa servir sempre per parlar de les seves pròpies novel·les.

—Ah sí? Has tret un altre llibre? —pregunta l'autora Sara Cavall amb l'ansietat que la domina sempre que algú enraona amb ella.

—Ei! Què vols dir amb «altre»?

El to és falsament escandalitzat, com de mare que, rient, renyés un fill per posar els peus en un bassal.

—No has publicat fa molt poc, tu?

—Poc no! *L'Espècies...* va sortir per Sant Jordi de l'any passat, el que passa és que n'han fet la butxaca...

La Sara Cavall fa que sí amb el cap. L'altra ha

dit «Espècies...» sense acabar-ne el títol sencer, com quan parles d'un familiar o un actor tan conegut que no cal dir-ne el cognom. El llibre es deia *Espècies en perill d'extinció* o potser *Espècies invasores*. No ho recorda bé.

—Dona'm una adreça, va.

—Envia-m'ho aquí, a la ràdio.

Totes dues col·laboren, cada dijous, al programa matinal de la ràdio pública; l'una a les onze, l'altra a les dotze. L'una fent una secció de titulars de diari divertits, l'altra parlant de dones de la història injustament silenciades.

—Sí, aquí a la ràdio és pràctic. Ara truco a l'editorial perquè t'ho enviïn. T'arribarà demà, segur. Passa'l a buscar, eh? No t'esperis a dijous que ve. Quan el tinguis, fes-me un whatsapp, que et trec de la llista.

L'altra prova de posar cara d'agraïment.

—Gràcies, tia.

—Quan te l'hagis llegit, si pots, fes-me alguna menció a xarxes...

—Sí.

—M'ho faràs, eh?

—Clar, clar.

—Bueno, si t'agrada...!

—M'agradarà segur.

—Escolta, que et va arribar el llibre?

El llibre. No hi havia tornat a pensar. El deuen tenir a dalt, a la redacció del programa.

—... Més que res t'ho dic perquè si no, avisaria.

—Doncs no m'ha arribat! —menteix la Sara Cavall.

—No t'ha arribat?

—No, que jo sàpiga, no. Si no, m'ho haurien dit!

—No ho entenc, jo vaig dir que te l'enviessin. Segur que no t'ha arribat? Ho has mirat bé?

—Saps què deu haver passat? El deu haver robat algú del programa. Algú se l'ha quedat, n'estic segura. Algú ha vist que era teu i se l'ha emportat. No és el primer cop que passa (amb segons quins llibres). Ara, sortint de la ràdio, me'l vaig a comprar.

—No, dona, no te'l compris. —La Maria Carme Papell fa un to queixós, dominat per l'obvietat i la petita frustració, un to que mai podria fer algú de menys de quaranta anys—. Res, tu. Ara truco que te l'enviïn per missatger.

—No! No gasteu un missatger!

—Sí, sí. Ara hi truco.

I ja remena la bossa, treu el mòbil d'una funda de roba que representa un gatet, se l'allunya de la

vista tant com l'hi permet el braç i, amb la boca torta que també faria si estigués morint-se per ofec o posant-se rímel, busca el número de l'editorial. La Sara Cavall la sent exigir, queixosa. No és el primer missatger que demana, es veu, i la de premsa deu rondinar.

—Ara t'arribarà. Quan acabis la secció m'han promès que el tindràs aquí.

—Gràcies, Maria Carme.

—M'esperaria per veure que efectivament t'arriba, però me'n vaig a l'editorial, que hem quedat amb l'Eli per parlar una mica de com enfocarem la promo.

—Quina Eli? —pregunta la Sara Cavall, que només recorda els noms dels bàrmans.

—L'Elisabet, perdona.

—Quina Elisabet? —Li sembla que l'única Elisabet que totes dues poden conèixer és la Ben-net i aquella «Eli» no en pot ser una descendent.

—La de premsa de l'editorial! No la coneixes? És molt maca.

—Sí que em sona...

—No te'n vagis fins que no arribi, eh? I quan arribi em truques, que així em quedo tranquil·la.

Algú li tapa els ulls.

—Bu! Qui soc?

És la Papell.

—M'has espantat!

—No em vas trucar, al final, eh? Ja el tens?

La Sara Cavall s'empassa saliva. El llibre! On se'l va deixar? A dintre de l'estudi de ràdio? No se'n recorda.

—És que em vaig estar esperant i al final vaig haver de marxar.

—I no t'ha arribat? —La cara de la Papell és de perplexitat.

—No m'ha arribat, tia, i no t'he dit res per si de cas el portaves tu en persona...

—Home, si ho arribo a saber... Però no va venir el missatger?

—No ho sé. M'ho haurien dit. Però ja no puc esperar més. Ara mateix me'l compro.

—No, no te'l compris. —Fa el to polític d'una mestra de primària—. Però és que...

—Me'l compro, i tant que me'l compro.

L'altra somriu:

—Ja et convidaré a un gintònic, doncs.

—Això sí!

Ha dit «gintònic» amb el to poc acostumat de qui no n'ha demanat mai cap.

—I fes-me'n alguna menció a xarxes, quan el llegeixis, que tu, amb els teus seguidors...

La Sara Cavall puja cap a la redacció del programa matinal i remena pel prestatge on els redactors deixen els llibres que ningú vol. Hi ha un exemplar d'*Espècies protegides*, l'anterior novel·la de la Papell, i dos exemplars de *Dones en guerra*, la que acaba de treure ara, tots dos dedicats; un a ella i l'altre a la presentadora del programa. Agafa el seu i li arrenca la primera pàgina, on hi ha la dedicatòria. Fa un cop d'ull a la contraportada. Tracta d'una àvia, una mare i una filla unides pel record de la Guerra Civil i l'amor a la cuina.

Se'l posa a la bossa i se n'oblida.

Dijous, quan el vigilant de seguretat de la ràdio li està fent la identificació per entrar, la Sara Cavall veu, a través del vidre, que ja arriba la Papell. Això li passa per venir massa d'hora. S'amaga al darrere de l'arbre de Nadal (fet amb material reciclat) del vestíbul, i, des d'allà, la veu treure's el barret tou masculí i desar-lo, amb tota cura, a la motxilla d'excursionista que sempre porta. Corre cap al vàter. No en pensa sortir fins que senti —als vàters de l'emissora s'hi sent la ràdio— que

l'altra comença la secció (avui dedicada a Frida Kahlo).

Quan fa dos minuts que hi és, truquen a la porta.

—Ocupat! —crida, des de dins.

—Sara?

És la veu escardalenca de la Papell.

—Sí! —Fa ella.

—M'han dit que eres aquí. Et volia saludar.

—Un momentet. Estic...

—T'has pogut comprar el llibre?

Res, ni un «Com estàs». El llibre.

—Sí! Ja el tinc. Vaig haver d'anar a dues llibreries perquè en una s'havia esgotat —improvisa des d'allà dins.

Que compregui que pel llibre no escatima esforços.

—Ah sí? En quina? Ja em sentiran.

—La... d'El Corte Inglés.

La Papell toca l'ase.

—Ja està bé. Les grans superfícies només tenen en compte els best-sellers. El de la distribuïdora em sentirà.

—Sí, sí. Has de vetllar per aquestes coses. Jo vaig anar a buscar-te a una altra llibreria, però hi ha gent que no ho farà...

—Sara, que no surts?

—Ara, ara, és que...

—I què, què? T'està agradant? No he vist cap tuit teu.

—És que tot just l'he començat, Maria Carme. Fins ahir et tenia a la cua. Tenia el Shakespeare aquest que han traduït i una Woolf que haig de rellegir pel curs d'escriptura i ara ja vas tu...

Shakespeare, Woolf i Papell. Que vegi que la valora.

—Per on vas, per on vas?

—Pel començament. De fet, no t'ho volia dir, però ara et llegia, al lavabo.

—Ah sí?

—Sí, és que no puc parar.

—No et faré cap espòiler, no pateixis. Però quan surtis ensenya'm per on vas...

L'altra empal·lideix.

—No, és que me l'estic subratllant i em fa vergonya que ho vegis. Ja en parlarem un dia davant d'un te.

Ha dit «te» amb el to poc acostumat de qui no n'ha demanat mai cap.

—Ah, te'l subratlles? Jo també soc de subratllar els llibres. Hi ha gent que ho troba un sacrilegi, però jo...

—Sí, quan l'obra t'agrada...

La Sara Cavall treu el llibre de la bossa, d'on no s'ha mogut en tota la setmana, i amb un bolígraf en subratlla, precipitadament, aquí i allà, tot de frases per si de cas, en sortir, l'altra l'hi pren de les mans. Posa signes d'exclamació a tort i a dret i encercla paraules.

—Dijous et sembla que te l'hauràs acabat?

—Segur.

—Ara ens veiem, que em toca fer la...

—Fes, fes. Acabo el capítol i vinc.

El dijous, de bon matí, rep un whatsapp. «Ets a la ràdio? Vols fer un te?». És la Papell. «No puc, ocupada. D'aquí una estona et veig», escriu ella, que ja és a la redacció, al pis de dalt, imprimint la secció (la imprimeix allà per no gastar tinta a casa). I agafa el llibre de la bossa —no l'ha ni obert— i el masega una mica, que es vegi «viscut». Baixa a l'estudi a fer la secció sobre titulars de diaris amb el llibre a la mà. Quan surt, la Papell és a la porta.

—Ah, mira... —diu—. Te l'has pogut acabar? No has fet cap tuit, no?

—Estic a punt, a punt d'acabar —menteix—. I fins que no acabi no m'agrada que...

—Aviam què t'has subratllat? —fa la Papell, tot arrabassant-li el llibre de les mans.

«Va encendre el foc i va posar-hi la paella», diu la frase subratllada de la pàgina 21.

—Com és que has subratllat aquesta? —pregunta l'autora, un pèl desconcertada.

L'altra es llepa els llavis.

—M'agrada la deliciosa senzillesa —quequeja—. La rotunditat. Hauries pogut fer una frase molt més complicada i t'hauries pogut lluir però trobo que «va encendre el foc i va posar-hi la paella» és... genial, una troballa.

La Maria Carme Papell fa que sí.

—I aviam què més? M'agrada tenir el feedback dels col·legues.

Una altra de les frases subratllades és «L'escassetat d'aliments feia que la Núria hagués de fer servir la imaginació per preparar el sopar».

—Aquesta frase ho conté tot —diu, tota atabalada, la Sara Cavall—. És tot el dolor de la cartilla de racionament, trobo.

—Ah.

—La frase sola explica la guerra, no? M'agrada «escassetat». Està molt ben triada, la paraula.

I com que l'altra no diu res, afegeix amb els ulls clavats a les rajoles del terra:

—Hauries pogut dir «exigüitat», no? O «fretura», però no hauria quedat tan rotund.

—Sí, sí... Si és que els lectors sempre t'acaben descobrint coses. Coses que ni tu mateixa has vist, no?

—Sí, és enriquidor.

Fan un moment de silenci.

—I no t'ha agradat quan fan l'amor ella i en Pere? Allà he volgut ser elegant però agosarada (espero que les tietes de Catalunya no se m'espantin!). I em sembla que...

—Sí, sí! Home, és que allò no cal ni dir-ho! Allò és boníssim. Però a mi m'agrada fixar-me en altres coses, ja em coneixes.

De cop, l'altra deixa de somriure:

—No m'han fet cap crítica. No existeixo. Per què no parles amb els del teu diari i me la fas tu, si t'ha agradat tant?

La Sara Cavall torça la boca.

—No, no pot ser. No és ètic. Som amigues. T'aniria a la contra!

—Mira! L'ètica me la passo jo per aquí! —s'enrabia la Papell—. El que no és ètic és que a mi no em facin cap crítica i amb totes aquestes joves que estan sortint ara el cul se'ls faci Pepsi-Cola a tots.

—Sí, és molt injust.

—L'altre dia, al quadern especial d'escriptors catalanes del *Cultural* ni tu ni jo hi sortíem. Tu tampoc, eh?

—Dona, coses de política...

—Ah, i per la política no haig de sortir-hi?

—Ja parlaré amb els del...

—A la crítica hi ha molt masclisme, i els crítics amb les autores joves es posen calents.

—No es pot tolerar... —li dona la raó la Sara Cavall, com si estigués molt escandalitzada.

—Però la presentació i una frase per la solapa de la segona edició sí que me la faràs, eh? —demana llavors.

—No, no. Ja saps que jo a les presentacions...

—Pensa't una frase, que la posarem a la solapa. Tu coneixes futbolistes, no? Una frase d'un futbolista... Un esportista m'aniria molt bé. Això faria funcionar el boca-orella.

—No en conec cap.

—O un entrenador. Tu coneixes el Guardiola?

—No.

—No coneixes ningú que el conegui? Tu has anat a la llotja del Barça! A tu el futbol t'agrada.

La Sara Cavall, nerviosa, s'eixuga un regalim de moc que li surt del nas.

—Ja no. Ja no m'agrada i he perdut el contacte...

—Però si sempre en fas articles! Si sempre vas a dinar amb tots els homenots aquests del futbol.

—No, no. Ja no.

—Sara, primera notícia.

—Sí, és que al final he arribat a la conclusió que —estossega—... que veure onze tios en...

—... En calça curta perseguint una pilota, no?

—Sí, això...

—Si et dono la raó, eh? Al final has vingut a les meves, eh?

—Sí... On hi hagi un bon rèquiem per escoltar, prenent un te, oi? Qui vol anar al bar amb els amics a fotre's cervesa i morro de porc, total per...?

—Doncs compto amb tu per la presentació, eh? No em fallis.

—Sara, t'has acabat el llibre, ja?

La Sara Cavall fa que no amb el cap. No l'ha ni començat.

—Em falten vint pàgines. Estic a la recta final. Saps quan una cosa t'agrada tant que et sap greu que s'acabi?

—Però m'has de dir la frase demà, que ha d'entrar a màquines.

—Quina frase?

—Sara, tia, la frase! La frase de la solapa!

La frase. Ha d'evitar com sigui la frase.

—És que no he acabat... Entre Shakespeare, tu i...

—Vols que te l'escrigui jo i si et sembla bé la fem servir?

La Sara Cavall s'esgrogueeix. No pot ser. Si la frase se la inventa la Papell, serà un elogi exagerat que la farà caure al pou profund del desprestigi.

—No, no. L'hem de pensar bé. La gent es pensarà que és de broma, coneixent-me. No podem posar «una obra mestra» perquè es pensaran que me'n foto.

—Deixa't estar. A mi «una obra mestra» m'encanta! Ho posem així?

—No, no! Et va a la contra. T'ho juro, deixam'ho pensar.

—I què? T'està agradant? —I afegeix amb veu de nena petita—: Et sembla que el podem salvar de la crema?

—M'està encantant.

—Segur? No ho dius per dir? T'agrada de veritat?

—Maria Carme, és el millor que has fet.

L'altra esbatana el mateix somriure de plaer que si s'hagués arrencat un pèl dur de la sotabarba amb les pinces sense mirall.

—Espero la frase aquesta nit, no te n'oblidis.

La Sara Cavall no encén el telèfon en tota la setmana. No surt al carrer per si es troba la Papell i li exigeix la frase. El dimecres al vespre truca a la productora del programa (des del fix) per dir-li que l'endemà haurà de fer la secció des dels estudis de Girona, que ha d'anar a fer-hi una conferència. No vol coincidir amb la Papell de cap manera. Prefereix agafar un tren, fer un passeig per la ciutat, entrar al programa des d'allà i tornar a casa al vespre.

L'endemà, mitja hora abans de la secció, curulla de pau, entra a l'edifici de la ràdio, al centre de la ciutat.

—T'han vingut a veure —li diu el tècnic.

—A mi?

Llavors se n'adona. En una de les cadires del vestíbul hi ha el barret tou d'home de la Papell. A l'altra hi ha la Papell llegint un llibre gruixut com l'Antic Testament.

—Què hi fas, tu aquí? —pregunta alarmada.

—Sorpresa! Aquesta matinada les de la ràdio m’han dit que tenies una conferència aquí i he pensat que et vindria a escoltar i de passada ja em dius la frase. On la fas, la conferència? No t’anuncien enlloc. T’he buscat per internet però no et trobo. A quina llibreria?

La Sara Cavall clou les parpelles. Esclar. Ha rastrejat tots els actes de la comarca.

—És que no és una conferència, ho he dit per dissimular... —fa.

—Ah no? I què tens, doncs?

Rumia un instant. Què li diu?

—És que tenia taula al Cellar de Can Roca i no volia que se sabés —improvisa.

—Nena, al Cellar de Can Roca? M’encantaria anar-hi! Amb la llista d’espera que hi ha! Amb qui?

Ha de pensar ràpid. No pot dir ningú que ella conegui o dirà que també vol venir.

—Amb el meu ex, no el coneixes, que es dedica a tot això de la gastronomia... Fa dos anys que tenim la reserva feta.

—El teu ex? Però que no ets lesbiana, tu?

La Sara Cavall s’empassa saliva.

—Bisexual.

La Papell li truca l'endemà per saber com va anar el restaurant i si ha pogut acabar el llibre. No diu res de la frase. Potser se n'ha desdit.

—No he pogut, avui l'acabo —diu l'altra—. És que amb tot això del menú degustació...

—Tia, Sara, al final em faràs pensar que no t'agrada, eh?

—És que em trobo malament...

—Què dius? Estàs malaltona?

—Sí, una mica... —fa ella amb veu alegre.

Li sembla que, per coherència narrativa, si estigués malalta de veritat no faria veu de malalta, justament, sinó que s'esforçaria per fer-se l'animosa.

—Què tens?

El tret de caràcter que domina la Papell és la suspicàcia.

—Sí, res, una mica de malestar, no, mira...

—Ah, doncs queda't al llit, ben tapada. I aprofitar per llegir.

—Sí!

—Va, acaba-te'l. Aviam si resultarà que et semblava una obra mestra i les últimes pàgines te l'espantllen!

És broma, però tot i així la Cavall fa:

—Impossible!

—És que em moriria, eh?

—No, dona, segur que les últimes pàgines són el millor del llibre.

—T'ha sorprès que la recepta del conill sense conill en realitat fos de l'àvia?

—Sí! Sí, sí. Totalment.

—No ho has vist venir? A mi molta gent m'ha dit que ho veia venir.

—Home, ho intuïa, no? Però...

—He demanat que enviïn un exemplar als del Celler de Can Roca, com que va de cuina...

—Ah, molt bona idea.

—Els hi he dedicat. Només un. Un per tots tres germans, que se'l vagin passant, no?

—Clar.

—És que d'exemplars de promo no me'n donen tants... Em sap greu per ells, ho sento molt, però és que...

—Clar, clar, ells ho comprendran perfectament. Estalvia'ls els compromisos.

—Tu els coneixes, a ells?

—Jo? No!

—Com que l'altre dia hi vas anar, em pensava que potser us coneixíeu. No els vas saludar? No us va fer fotos?

—No, no! Soc partidària de conservar el record i estic en contra de...

—I a tu et sembla que puc trucar al restaurant de part teva per saber si l'han rebut?

Fa veure que té un atac de tos.

—Perdona... És que...

—Nena, et deixo, que estàs fatal —fa la Papell—. Potser demà et vinc a veure i et porto una sorpresa.

—Però avisa'm abans, Maria Carme, que potser vaig al metge i...

—No pateixis. Jo agafo el 22 i en un moment soc a casa teva. Demà ens veiem.

La Papell és d'aquelles dones que, per alguna raó, estan contentes de saber-se les combinacions del transport públic metropolità i experimenten plaer quan diuen els noms de les parades. «Pàdua», «Bogatell», «Universitat». Els seus únics orgasmes consisteixen a publicar llibres i cancel·lar bitllets d'autobús i metro.

L'endemà, la Papell li anuncia la visita a les quatre de la tarda «per fer un te», de manera que la Cavall s'ha de posar el pijama, apagar l'ordinador, rentar la copa de vi i deixar al marbre de la cuina el sobre d'un medicament (la Papell s'hi fixa, en aquests petits detalls; els seus arguments són sem-

pre molt dolents, però les descripcions sap fer-les bé).

—No et faig un petó, que no em puc posar malalta! —anuncia, jovial—. Tinc tota la promo en marxa...

Cada cop que diu «promo», a la Sara Cavall se li enrevenxinen els dits dels peus.

—Sí, sí... No te m'acostis.

—Et porto una sorpreseta —fa.

I de la motxilla d'excursionista en treu un exemplar de *Dones en guerra*.

—Però si ja el tinc, Maria Carme!

—Sí, però aquest és la segona edició! Ja hem reeditat.

Ja ho entén. Vol que en tingui una edició de cada, com els col·leccionistes.

—Moltes gràcies, doncs.

I llavors ho veu. El llibre té una faixa amb tot de frases. «El millor llibre que he llegit», escriu un jugador de rugbi de Manresa. «Trepidant, femenina, diversa, tendríssima», troba el director general de l'Institut Català de Finances. «Una veu narrativa que us sorprendrà», diu la presentadora del programa matinal on totes dues col·laboren. «Una obra mestra», declara Sara Cavall.

—Al final ho has posat...

—El què.

—La frase...

—Sí, Sara, i gràcies. Les teves paraules em fan continuar.

Ella tanca els ulls.

—La presentació és el dia 20 a la Casa del Llibre.

—No sé si podré venir. Em sembla que tinc...

L'altra esclafeix a riure.

—Sara! *No pots* no venir!

I li dona un targetó. El jugador de rugbi, el director de l'Institut Català de Finances, la presentadora del programa i ella són els presentadors de l'acte.

L'endemà li telefonen d'un programa de ràdio d'una emissora local. Es veu que el diumenge a les vuit del matí tenen previst d'entrevistar l'escriptora Maria Carme Papell i com que han vist que ella en parla tan bé, del llibre, li volen fer una sorpresa en directe: si no li fa res, «li faran una trucadeta» perquè la saludi.

—És que jo a les vuit estic fent un reportatge
—s'excusa ella. Sap, per experiència, que si diu

que a les vuit encara dorm, perquè escriu de nit, el productor insistirà i insistirà fins que accedeixi.

—I no pots sortir un segonet?

La Sara Cavall estava a punt de dir que sí, però en sentir «segonet» se'n desdiu.

—És un reportatge sobre el metro; no hi ha cobertura.

Llavors, el productor fa:

—Sara, et dic la veritat, m'ho ha demanat la mateixa Maria Carme. El director de l'Institut Català de Finances diumenge és a Brussel·les, l'esportista que ens ha dit (que no és gaire conegut) no l'agafa i la directora del vostre programa tampoc...

Se sent a ella mateixa dient que «d'acord», que a les vuit, que ja sortirà del metro.

—I una cosa, si ara tens un segonet, tu em podries explicar anècdotes de la Maria Carme?

El dijous, mentre fa la secció, veu entrar la Papell a la peixera on hi ha el tècnic de so i la productora. Saluda amb la mà, com una nena. Així que posen els anuncis, entra a l'estudi.

—Què, diumenge?

—Què?

—Tia, no tenies cobertura!

El programa. Se'n va descuidar. No va ser expressament, no se'n va recordar més.

—Jo vaig sortir del metro, però no em van trucar —prova.

—Sí que et van trucar. Ja veuràs, deixa'm el mòbil. Segur que tens tot de trucades perdudes.

Mou el cap aclaparada.

—No sé què devia...

—Bueno, però no va quedar malament. Hauria sigut divertit, perquè jo vaig dir que tu et subratlles els meus llibres però que després et fa vergonya ensenyar-m'ho... Però...

—Quina llàstima.

—El dia 20 tenim presentació, eh?

S'alarma. La presentació.

—Recorda-m'ho el dia abans.

—Però que ho heu vist? —pregunta, tota riellera, a la presentadora del programa i els tertulians, que es miren els missatges dels mòbils amb les ulleres al front—. Es pensa que soc la seva secretària! Apunta-t'ho!

En sentir-ho, la presentadora del programa repassa uns papers, del tot concentrada.

—Hem d'anar sortint —demana la productora, que ho veu.

—Sara, tu i jo quedem abans per fer un te i parlem del que diràs. Tu ets la que ha de repartir joc...

—Això la Montserrat, no? —diu la Sara Cavall mirant-se la presentadora del programa—. Jo no sé què dir...

La presentadora aixeca el cap dels papers.

—És que jo encara no tinc clar que em pugui escapar, la Maria Carme ja ho sap. Tinc una reunió amb la direcció i potser no arribo.

La Sara Cavall boqueja com un peix.

—Sí, sí. Compto amb tu, Sara —diu la Papell—. Els altres no se sap si vindran, encara. Tu ets la mestra de cerimònies!

La presentació és el dijous a la tarda i la Papell ha aconseguit que vinguin els de la televisió a filmar-la. També ha parlat amb un celler que servirà una copa de cava.

Al matí, la Sara Cavall truca al programa de ràdio.

—No puc venir.

—No pots venir?

—Em trobo malament. Me'n vaig a l'hospital. No acabo de fer net. No sé què em passa.

—Què vols dir?

Preguntes amables, alarmades, incrèdules.

—Tinc una sensació estranya als pulmons i em marejo.

I llavors la productora li diu aquella expressió que diu tothom:

—Cuida't.

—Li podeu dir a la Maria Carme, sisplau, que potser no arribo a la presentació? Jo ara me'n vaig a l'hospital, és que...

Apaga el mòbil, fa una motxilla amb l'ordinador i quatre samarretes i se'n va a l'estació de Sants. Es mira quins trens surten. El lloc li és igual. «Amposta», llegeix als panells lluminosos. El bitllet val set euros i mig, la durada del viatge és de dues hores i un minut. Fa la cua i compra un bitllet a Amposta. A la tarda ja hi serà. Serà a Amposta. Lluny de la Papell.

Durant el trajecte truca a un hotel que es diu Miami, d'una urbanització que es diu Miami. Hi encomana una cambra i demana que li enviïn un taxi a l'estació. És una petició excèntrica, ja ho entén, i de bon principi el recepcionista no se'n refia.